

Tony Mott

Iarna crimelor perfecte

Copyright@ TRITONIC 2019 pentru ediția prezentă

Toate drepturile rezervate, inclusiv de a reproduce fragmente din carte.

TRITONIC

Str. Coacăzelor, nr. 5, București

email: editura@tritonic.ro

www.tritonic.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MOTT, TONY

Iarna crimelor perfecte / Tony Mott. - București : Tritonic Books, 2019

ISBN: 978-606-749-455-6

821.112.2

Coperta Alexandra Bardan

Editor Bogdan Hrib

Bun de tipar: decembrie 2019

Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

TONY MOTTO

IARNA CRIMELOR PERFECTE

București, 2019

CAPITOLUL 1

Spirala lunii

CUVINTELE sunt coduri create pentru a da formă viselor. Ar trebui să fie clar ce imagine evocă un cerc. Aparentă îmbogățire a vocabularului a creat inflație și nu mai ajunge un singur cuvânt, este nevoie și de dimensiunea razei ca el să poată fi perceput. Distanța aplatizează obiectele și le reduce dimensiunile, gândește ea privind din pat luna, formă geometrică plană, la prima oră a dimineții.

Lumina din cameră vine de la becul de afară și se reflectă în albul pereților și în mobila lucioasă de aceeași culoare. Ridică ușor capul și se vede în oglinda de pe perete. Se întinde prelung și verifică telefonul de pe noptieră. Șase. Cu o oră mai devreme decât ar fi sunat alarma.

— Ești cretin, Morty! Ești un cretin!

Urletele lui conțină, nu și zgârieturile. Aude o bubuitură, înseamnă că a sărit pe clanță. Ia o carte de pe noptieră și o aruncă în ușă. Zgomotul puternic îl alungă și se face liniște. După cinci minute realizează că nu va adormi la loc și se dă jos din pat.

— Morty! Morty, vino! Hai să-ți dau de mâncare.

Pisoial apare în bucătărie și o urmărește în timp ce se duce în cămară să-i scoată bolul cu boabe. Trebuia să fi fost Morticia, dar la scurt timp după ce l-a adus acasă și-a dat seama că e motan. Nu știe de ce a împiedicat-o un astfel de amănunt, pe de altă parte îi place numele.

Ar fi minunat dacă și numele oamenilor ar reuși să transmită măcar o mică parte din ceea ce este o persoană. Doar că sunt niște promisiuni pe care părinții și le fac lor însăși. Sunt puțini cei care consultă un dicționar de semnificații, mulți aleg numele mai degrabă în legătură cu cineva din familie care s-a chemat la fel sau pentru că e un ecou a ceea ce a fost cineva, fie acela sau aceea un personaj real sau fictiv. Uneori aleg nume ale unor sfinti pentru a asigura protecția copiilor sau poate, pur și simplu, nașterea se va fi produs în apropierea zilei de comemorare a acestora. Cele mai multe date consemnate în calendarul bisericesc sunt ale morții sfintilor și nu ale nașterii lor.

Pe când avea vreo șapte ani, i-ar fi plăcut să o cheme Ramona. Banal și simplu. A căutat mai târziu de unde vine numele și înseamnă „mâini protectoare”. Parcă nu i s-ar potrivi acum, deși atingerea ei e mereu delicată.

Mama îi spunea Regina, nu folosea niciodată diminutive. Iar ea era o fetiță mică și numele ei i se părea foarte greu. Probabil că mama se credea regină.

Ea auzise undeva că delfinii își aleg singuri numele; folosesc un fluierat special pentru a se identifica și știu să răspundă atunci când sunt chesați. I-ar fi plăcut să poată face și oamenii asta. La o anumită vîrstă, să fie liberi să-și hotărască numele pentru tot restul vieții. Când a intrat la școală a decis să se prezinte Gigi. Un sunet ca un clopoțel de cristal într-o dimineață însorită.

Când a început să vibreze telefonul, era deja la a doua cafea.

— Neața, Gigi!

— Neața a fost când m-am trezit eu.

— Perfect, ne vedem în juma de oră la institut, o să fie încărcată și mașina până atunci, avem o deplasare.

— Care-i treaba?

— Incendiu automobil, pompierii au stins tot, polițiștii sunt încă acolo și ne așteaptă. Doar că victima n-a coborât la timp.

— Una singură?

— Se pare că da. Mașina a explodat în garaj.

— Ok, ne vedem imediat.

— Să nu întârzii, te rog. Veneam noi să te luăm de acasă, dar încercăm să fim gata până ajungi tu.

Gigi pune telefonul pe masă și renunță să mai facă duș. Se întreabă dacă e lenea sau chiar are o problemă cu igiena. Iar se exprimă pretențios chiar și atunci când vorbește singură.

Colegul care a sunat e Emil Sandu, cel cu care se înțelege cel mai bine, se bucură că a nimerit cu el pe tură. Restul sunt mult prea ciudați. Ca și ea, dar în alt fel. O amuză de fiecare dată când oamenii cărora le este prezentată astfel că e medic legist. Vede cum fac ochii mari și cum încearcă să mascheze o senzație de repulsie, poate și de frică. Nu îndrăznesc să întrebă nimic. Gigi e sigură că s-ar teme că ea le-ar răspunde.

Merge pe stradă și i-e frig. Noaptea s-a terminat, ziua încă n-a venit. Ar fi chemat un taxi, dar n-avea chef de discuții, era prea aproape, aşa că hotărâse să facă cei câțiva pași până la laborator pe jos. Diseară, când se va uita la rezultatele de pe aplicația care-i măsoară activitatea, va vedea că a făcut cu 2000 de pași mai mult și se va simți mai bine. Cu 2000 de miniunități de bine.

Poartă șosete lungi până la genunchi, din lână, în culori vibrante ca ale curcubeului, în niște ghete robuste din piele de un mov țipător, cu o haină de cojoc de aceeași culoare. Bereta de pe cap e verde neon și nu are cum să acopere claiia de păr blond și creț care îi înconjoară capul ca o aureolă. Rucsacul de pe umăr e prea greu, iar băgase în el tot ce i-a căzut la mâna, inclusiv o carte, deși părea

destul de clar că va fi o zi grea. Pe noptieră avea mereu un roman și ceva serios — o tulbura asocierea pentru că, de fapt, niciodată nu citea tratate de specialitate în patul din dormitor, doar le lua cu ea. A lăsat „Anatomia mobilului” acasă, a luat doar ultimul volum al lui Jo Nesbo. În spate mai cară trusa întreagă de machiaj, pe lângă telefon, portofel, aparat de fumat, țigări — încă are nevoie de ambele variante de viciu -, un termos de cafea și două mere de care știe că nu se va atinge, dar îi place să creadă că o va face, totuși.

Zăpada scărțăie sub tălpile ei și îi place zgomotul. Nu sunt mașini, e devreme, copiii sunt încă în vacanță. Cine să umble pe străduțele ei aşa de dimineață într-o zi de 5 ianuarie? E vineri și nebunia urmează să înceapă de săptămâna viitoare. Locuiește în apropierea școlii la care învățase și ea. De fiecare dată când o întreabă cineva din ce oraș e, răspunde cu un fel de aplomb pe care interlocutorul îl consideră patriotism local, dar ea e doar rușinată că părăsise Brașovul doar în perioada studenției, în rest, practică, rezidențiat, făcuse totul în cel mai frumos și plăcitor oraș din țară.

Ajunge la institut și Emil e deja afară, în dreptul furgonetei vechi. Vede rugina de la praguri și înfloriturile maronii de pe ușile din spate.

— Bună dimineață, Emil, sunteți gata? Plecăm?
— Gata, printesa, urcă tu în față, mă bag eu aici cu aparatele, zice el.

Mașina e deja pornită și nea Pavel ține o mână pe volan și una pe schimbătorul de viteze.

— Neața, am sosit, putem merge.
— Săru' mâna, domnișoara doctor, mergem.
— Apropo, unde?
— Pe Răcădău.
— Păi, nu era la casă sau am înțeles eu greșit?

— În zona de case, pe strada Tânpei.

— Habar n-am care-i aia.

— E continuarea lui Dobrogeanu-Gherea. După ce se termină blocurile, sunt câteva case. E în zona cu biserică de pe Alecsandri.

— Ah, cred că știu.

S-a luminat bine.

Zăpada căzuse cu câteva zile în urmă și pe marginea drumului era deja gri. Nu-i plăcea iarna din cauză că mizeria era atât de evidentă prin comparație. Poate că doar imediat după ninsoare, atunci da, putea vedea frumusețea, era totul alb, pur. Nimic nu ține prea mult, vreodată. Îl privește pe Pavel, șoferul lor de când apăruse și ea la morgă. Nu se mai spune morgă, se spune institut medico-legal. Zâmbește doar în capul ei și privește pe geamul mașinii. Dă să râcăie o floare de gheăță, evident că e pe exterior, ține degetul apăsat până când aproape că îi amortește. Renunță și își pune mânușa la loc.

Nea Pavel lucraște cândva în armată, se pensionase la limita de vîrstă, astfel încât erau amândoi proaspăt angajați când s-au cunoscut. Acum are cam 60 de ani și două fete mai mari decât ea, amândouă măritate între timp. Plus câte un nepot de la fiecare dintre ele, despre care vorbește foarte des. Fiica cea mare e din nou însărcinată și el e îngrijorat, urmează să aibă gemeni. Un timp i-a tot spus din când în când, pe un ton protector: „Domnișoară, nu e bine, sunteți prea singură, mă iertați că mă bag, dar sunteți aşa frumoasă, e păcat...”. Ea râdea de fiecare dată: „Nea Pavel, n-am ce face, n-am unde să cunosc lume, pacienții mei nu mă mai scot în oraș”. El țățâia și o certă că face poante, că ar fi mai bine dacă și-ar vedea de viață, că se duc tinerețile și că pierde. Nu-l băga în seamă, îi lăua doar mâna în mâna ei și îl bătea ușor pe dosul palmei. Îi zâmbea. Nea Pavel pleca bombănind. Apoi nu i-a mai zis

nimic, doar dădea din cap când o auzea spunând că merge direct acasă când pleca de la muncă.

Două mașini de pompieri sunt în dreptul casei, aşa că vede garajul abia după ce se dă jos și le ocolește. Lasă rucsacul pe scaun, își scoate bereta și-și prinde părul cu elasticul de pe mâna și apoi o pune la loc, străduindu-se să-și înghesue tot părul sub ea. Îi cere lui Emil o pereche de mănuși. El îl intinde cu o strâmbătură, sunt roz, din pachetul nou pe care-l adusese ea cu câteva zile în urmă și el jurase că nu se va atinge de ele. Gigi îi zâmbește satisfăcută. Ia și masca de protecție pe care î-o intinde, nu mai e fum, dar mirosul e îngrozitor. Casa a scăpat aproape neatinsă, doar niște dungi negre pe peretele de la stradă, late de aproape jumătate de metru. Poarta garajului e pe jos, a fost aruncată în mijlocul șoselei și lăsată acolo.

Păsește înăuntru și are tendonța de a călca pe vârfuri. Ar fi trebuit să-și pună măcar protecție la picioare, nu ca să evite contaminarea, cei de la criminalistică strângneau deja, ci ca să nu-și murdărească ghetele. E un noroi foarte subțire pe jos, negru și lucios ca nămolul. Cioburi mici de la geamurile mașinii sunt înfipți în pereți și strălucesc în lumina lanternei. Când Emil fixează raza pe scaunul șoferului, Gigi tresare. Corpul e complet carbonizat, capul fixat în tetieră, probabil lipit de materialul plastic, gura deschisă într-un rânjet larg. Zâmbește și ea, fără să-și dea seama.

— Ce faci, doamnă, te râzi cu mortu?

Îl recunoaște pe Matei Vălean după voce. El își scoate masca de pe față și o îmbrățișează.

— Tu vezi prin obiecte sau cum?

— Îți-am văzut ochii, te-ai dat de gol. Cred că am avut și eu aceeași reacție.

— Îmi pare rău, dar nu m-am putut abține. Uită-te și tu, zici că râde.

— Exact asta am zis și eu.

— Cine e?

— Probabil că e proprietarul casei și-al mașinii, Ion Fora, psihiatru. V-am chemat să-l scoateți voi de acolo, noi am curățat tot, am luat probe, atât cât s-a putut, au făcut un dezastru ăia de la pompieri.

— Au udat tot, aşa-i?

— Da, nu mai era foc deschis, dar tot au pus furtunul.

Niște cretini!

— Ești nașpa.

— Probabil, dar nu-mi pasă.

— Am văzut că nu s-au cărat încă.

— Nu, se ceartă cu șefu.

— E aici?

— Nu, la telefon. A trecut doar scurt, a făcut ordine cu toți, a gonit curioșii și apoi a plecat la București.

Gigi răsuflă ușurată, ceea ce nu-i scapă lui Matei. Întrebarea din ochii lui rămâne fără răspuns, ea îi întoarce spatele și dă să se apuce de treabă. Realizează că nu va reuși să nu se murdărească, aşa că se duce înapoi la mașină după ce îl atenționează pe Emil că ar fi mai bine dacă s-ar îmbrăca și el. Deschide ușile din spate, își scoate haina și o trântește pe jos, apoi privește scurt în jur, decide că nu-i pasă, aşa că-și dă jos rapid și fusta. Își ia costumul alb pe ea și apoi își pune masca la loc. Matei o privește din ușa garajului. Îi zâmbește stingherită.

Înăuntru, tot pe vârfuri calcă. Trage cu atenție de portieră și se apropiie de ceea ce fusese cândva un om. Carnea dispăruse aproape cu totul, pare ca un joc din bețe așezate ca să dea o structură umană, în vârful căreia este înfipțat ceva ca un cartof, dar care seamănă cu un cap, un craniu maro-negru. Orbitele sunt goale. Dinții par a pluti în apropierea de maxilarului de sus. Când se apropiie, vede câteva șuruburi, din loc în loc. Porțelanul a rezistat.

Corpul e fragil, totul are aceeași culoare, sunt doar câteva aglomerări de țesut acolo unde focul a ars ceva mai puțin. Negrul este lucios și sunt urme de picături de apă. Îl strigă pe Emil să-o ajute și reușesc amândoi să-l desprindă încet de pe scaun. Deflagrația a pârjolit complet partea din față, dar spatele mai are ceva urme de țesut intact. Îl pun cu față în sus pe masa mobilă din inox și îl acoperă cu folie, apoi îl încarcă în ambulanța care sosise imediat după ei. În urma lui rămâne un miros greu de fum și arsură.

În mașină, Gigi nu scoate niciun cuvânt. Nea Pavel încearcă să-i abată gândurile, dar nu reușește, ieșise soarele și-i arătă frumusețea copacilor ninși. Gigi vede doar negru și funingine. De când lucra la morga din Brașov ridicase corporile de la locul faptei de foarte puține ori. Cadavrele erau aduse la sediu și lipsa contextului le depersonaliza. Poate că asta fusese și strategia ei tot timpul, să facă abstracție de persoană, carcasa este doar un obiect de studiu, care merită toată considerația, dar care nu mai are nimic din ceea ce era atunci când era animată.

Au intrat în sala de autopsie pe rând, după ce s-a pregătit fiecare.

Emil se repede să pună muzică, aşa cum face de obicei, dar Gigi îl oprește.

— Ce-i cu tine?

— Aș vrea să vorbim, Emil, și nu vreau să urlu.

— Pot să dău mai încet.

— Tot m-ar bruia. Te rog.

— Ok, ești ciudată azi, zise el și se îndepărtează de computer.

— Bine, fie, ce aveai de gând să pui?

— *Lana del Rey, Born to Die.*

— Hmm, ești doar cvasi-ironic azi, zâmbește Gigi. Zici că ești o studentă la medicină la primul curs de anatomo-patologie, care se duc acasă și plâng că oamenii mor.

— Da, bine că ești tu deșteaptă.

— Da, mulțumesc, știu că sunt. Auzi? Crezi că noi ne alegem meseria asta sau ne alege ea pe noi?

— Oi fi eu prea prost în dimineața asta, să știi că nu mă bag în aşa ceva.

— De ce?

— În primul rând că nu pot să vorbesc despre ceva atât de serios când am treabă.

— Nu mai râde cu fierastrău' ăla în mâna, vorbim mai târziu. În cazul asta, n-ai decât să dai drumul la muzică.

Ea s-a hotărât când și-a dat seama de cele două motive: avea nevoie să știe cauzele exacte, suferea când ceva părea lipsit de logică, și al doilea motiv, la fel de puternic, era că nu-i plăcea oamenii suficient de mult încât să interacționeze cu ei.

— „*Will you still love me, when I'm no longer beautiful, ah, young and beautiful, when I have nothing but my aching soul...*”

— Nu vorbești cu mine, nu?

— Emil! Eu cînt, cred că nu înțelegi.

El n-o mai bagă în seamă. Îi atrage atenția asupra plămânilor extrași din cavitate. Gigi secționează transversal și scoate mai multe lame. Abia spre partea dorsală apare o zonă subțire de un vișiniu extrem de încis, aproape negru, dar totul e carbonizat. Lucrează mecanic, folosește reportofonul la descrierile detaliate și apoi o ia de la capăt.

Prima disecție o făcuse în școala generală, la ora de biologie. Profesoara le-a adus o găină tăiată și jumulă chiar în dimineața aceea. Au împins băncile la perete și au coborât catedra de pe podium, după ce au întins un plastic mare pe jos. Apoi au mai pus unul și peste masă și s-au apucat de treabă doar câțiva dintre copii, restul au rămas în bănci, refuzând să se apropie. A fost prima oară când a pus mâna pe un bisturiu.

Următorul animal pe care l-a adus doamna a fost un iepuraș. Era alb cu pete gri, destul de mare. Ochișorii îi erau închiși. N-au mai dat jos catedra, doar ea a putut-o „ajuta” pe profesoară la disecție, ceilalți copii au refuzat, era mai greu decât a fost să taie găina gata jumulită.

Când a fost vorba de a ucide un porumbel viu, ea a protestat cel mai vehement. Era rănit la o aripă și probabil că n-ar fi supraviețuit. Stătea cu capul în pene și a tresărît doar când profa l-a scos din colivie, probabil că-l strânsese prea tare. A ridicat căpșorul și parcă i-a privit. Gigi a strigat că nu pot face aşa ceva, că nu se face aşa ceva, că trebuie să-l salveze. Doamna i-a zâmbit și a băgat porumbelul la loc. Nu a îndrăznit să o întrebe niciodată dacă porumbelul s-a vindecat sau nu.

Un medic bătrân, acum pensionar, i-a spus chiar la început că munca lor aduce lumină în multe cazuri, chiar dacă numai din întâmplare uneori. Ca și penicilina, care tot din hazard a fost descoperită. Și mai era logica. Și pedeapsa. Asta o mișca pe ea cel mai mult, de fapt.

Auzea muzica din nou: „keeps us alive”, apoi ceva cu „love”.

A plecat de la școală cu gândul că vrea să-o roage pe mama să-i facă tăiței cu lapte. Era în clasa a șasea și studia de după-amiază. Era iarnă. Avea de mers doar zece minute pe jos până acasă. La prânz se îmbrăcăse prea subțire, n-avea nici căciulă. Își băgă mâinile în mâncările fășului, ca într-un manșon. Văzuse un film despre Rusia și fetele aveau niște tuburi de blană și arătau de parcă n-ar fi avut brațe. Dacă se spune ciung atunci când nu ai un braț, cum se spune când n-ai niciunul? La fel și șchiop, e valabil doar pentru un picior, sau există o formulare dacă îți lipsesc amândouă? O fi ciung de ambele mâini și șchiop de ambele picioare? A ținut minte la ce se gândeau pentru

că a reconstituin ultimele zile ale mamei ei compulsiv, de foarte multe ori.

A sunat la poartă, ca de obicei, dar nu, nu s-a mișcat nici perdea, și nici fereastra de la bucătărie care dădea în stradă nu s-a deschis. Lumina era aprinsă. Și-a scos ghiozdanul și a început să scocească după chei. Poarta era întepenită de ger, s-a împins de mai multe ori cu umărul în ea, până când s-a deschis brusc și ea a aterizat pe jos. Aleea de ciment care ducea până la intrarea în casă lucea puternic. Și-a privit palmele julite și s-a ridicat. Avea pietricele mici înfipte în rănilor săngerânde. Ușa nu era încuiată. A strigat să-și anunțe sosirea. De mai multe ori. S-a descalțat mai întâi, apoi a început să-o caute. Când s-a sprijinit de ușă să-și ia papucii de casă, picături mici și roșii au rămas pe albul canatului. Le-a spălat mai târziu, în seara aceea și ar fi vrut să n-o facă, să-i rămână urmele acolo.

În bucătărie nu era. A pus urechea pe ușa de la baie, niciun zgromot. În camera de zi era lumina stinsă, dar televizorul era aprins. S-a apropiat tiptil de dormitor. Ar fi fost ciudat să doarmă la ora aceea, dar dacă era aşa, n-ar fi vrut să-o trezească. Mama ei era în pat, cu plapuma trasă aproape până peste cap. S-a retras fără zgromot și s-a dus la bucătărie, și-a pus un sandviș cu salam, pe care l-a mâncat la televizor.

După Revelionul acela se schimbase tot. Ai ei se certau mult mai des decât înainte și tatăl ei a început să lipsească și mai mult de acasă. A întrebat-o pe mama ei dacă urmează să divorțeze, dar nu a primit un răspuns. Printre lacrimi, i-a zis doar că ea îl iubește foarte mult. A ținut minte că erau într-o duminică dimineață la micul dejun, doar ele două, tata nu venise toată noaptea acasă. Deși era aproape ora prânzului, mama era în cămașă de noapte, una urâtă, dintr-un material gros cu floricele mov.